

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2018r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Antoni Czeszkiewicz
Sędziowie SO :	Aneta Ineza Sztukowska; Cezary Olszewski
Protokolant:	st. sekr. sądowy Ewa Andryszczyk

po rozpoznaniu w dniu 1 sierpnia 2018 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z powództwa **C. K.**

przeciwko S. P.

o wydanie nieruchomości i zapłatę

na skutek apelacji pozwanego S. P. wyroku Sądu Rejonowego w Augustowie z dnia 14 maja 2018r. sygn. akt I C 267/15

I. Zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II w ten sposób , że: oddala powództwo oraz skreśla punkt III.

II. Zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 108 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

SSO Cezary Olszewski SSO Antoni Czeszkiewicz SSO Aneta Ineza Sztukowska

I Ca 292/18

UZASADNIENIE

C. K. wystąpił przeciwko S. P. z pozwem o wydanie części nieruchomości gruntowej o nr (...), położonej w A. przy ul. (...), oraz domagał się aby pozwany przywrócił w/w część nieruchomości gruntowej do stanu poprzedniego poprzez przesunięcie należącego do pozwanego ogrodzenia ze stanu faktycznego w głąb stanowiącej własność pozwanego nieruchomości położonej przy ul. (...) w miejscowości A. do granicy obu nieruchomości oraz doprowadził powierzchnię gruntu do stanu poprzedniego, w terminie 30 dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia. Domagał się również zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kwoty 150,00 zł tytułem wynagrodzenia za korzystanie z części nieruchomości gruntowej o nr ewidencyjnym (...), oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kwoty (...)160,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 08.05.2015 r. do dnia zapłaty, tytułem wynagrodzenia za korzystanie z części nieruchomości gruntowej o nr ewidencyjnym (...), położonej w A. przy ul. (...), oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu wg norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż jest właścicielem nieruchomości o nr ewidencyjnym (...), położonej w A. przy ul. (...), z którą to nieruchomością graniczy nieruchomość stanowiąca własność pozwanego S. P. położona przy ul.

(...) w miejscowości A., oznaczona w ewidencji gruntów jako działka o nr geod. (...).W wyniku przeprowadzonych przez geodetę K. B. prac geodezyjnych i kartograficznych stwierdzono naruszenie granicy nieruchomości stanowiącej własność powoda przy budowie należącego do pozwanego ogrodzenia, jak również przy budowie należącego do pozwanego garażu. W związku z tym powód wezwał pozwanego do przesunięcia należącego do niego płotu ze stanu faktycznego w głąb stanowiącej jego własność nieruchomości, do granicy obu nieruchomości, jednocześnie wzywając pozwanego do zapłaty wynagrodzenia za użytkowanie części stanowiącej własność powoda nieruchomości zabudowanej, w związku z przekroczeniem granicy nieruchomości przy budowie należącego do pozwanego garażu. Pomimo wezwania pozwany nie wydał powodowi w/w części nieruchomości, nie usunął przedmiotowego ogrodzenia, ani nie przywrócił powierzchni gruntu do stanu poprzedniego, nie zapłacił również wynagrodzenia za korzystanie z części nieruchomości zajętej pod garaż.

Pismem procesowym z dnia 20.03.2018 r. (k. 98 akt) pełnomocnik powoda cofnął powództwo w zakresie żądania punktu 1 i (...) pozwu ze zrzeczeniem się roszczenia w tym zakresie, tj. nakazania pozwanemu, aby wydał powodowi część nieruchomości gruntowej o nr (...), położonej w A. przy ul. (...), oraz aby pozwany przywrócił w/w część nieruchomości gruntowej do stanu poprzedniego poprzez przesunięcie należącego do pozwanego ogrodzenia ze stanu faktycznego w głąb stanowiącej własność pozwanego nieruchomości położonej przy ul. (...) w miejscowości A. oraz doprowadził powierzchnię gruntu do stanu poprzedniego. Cofnięcie powództwa dotyczyło także zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kwoty 150,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 08.05.2015 r. do dnia zapłaty, tytułem wynagrodzenia za korzystanie z części nieruchomości gruntowej o nr ewidencyjnym (...), położonej w A. przy ul. (...).

Pozwany pismem procesowym z dnia 29.03.2018 r. nie wyraził zgody na przedmiotowe cofnięcie (k. 102 akt), a na rozprawie pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa, bowiem zdaniem strony pozwanej ugoda jest równorzędna z orzeczeniem sądowym i stanowi tytuł wykonawczy (k. 109 akt). Podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie oraz wniósł o oddalenie pozwu w zakresie zasądzenia na rzecz powoda kwoty (...)160 zł tytułem wynagrodzenia za korzystanie z części nieruchomości gruntowej o nr ewidencyjnym (...), jako przedawnionego powołując się na orzeczenie SO w Suwałkach, którym to orzeczeniem Sąd nie uchylił zawartej ugody sądowej. Podnosił, iż w 1997 r. przy zawarciu ugody małżonka powoda otrzymała 1.100 zł jako wynagrodzenie za ustanowienie służebności.

Sąd Rejonowy w Augustowie I Wydział Cywilny wyrokiem z dnia 14 maja 2018 r. umorzył postępowanie, co do pkt 1 i (...) pozwu oraz zasądził od pozwanego S. P. na rzecz powoda C. K. kwotę (...)160,00 zł (dwa tysiące sto sześćdziesiąt złotych 00/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 08.05.2015r. do dnia 31.12.2015r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01.01.2016r. do dnia zapłaty, tytułem wynagrodzenia za korzystanie z części nieruchomości gruntowej o numerze ewidencyjnym (...), położonej w A. przy ul. (...), dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy w Augustowie prowadzi Kw za nr (...).

Zasądził także od pozwanego S. P. na rzecz powoda C. K. kwotę 738,00 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 617, 00 zł (sześćset siedemnaście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd ten ustalił, iż właścicielem nieruchomości zabudowanej stanowiącej grunty orne zabudowane o nr ewidencyjnym (...), obręb (...), położonej w A. przy ul. (...) jest C. K. co wynika z treści księgi wieczystej (...).

Właścicielem nieruchomości zabudowanej stanowiącej grunty orne zabudowane o nr ewidencyjnym (...), obręb (...), położonej w A. przy ul. (...), jest z kolei S. P. co wynika z księgi wieczystej (...).

W sprawie o sygn. akt 356/97 Sąd Rejonowy w Augustowie umorzył postępowanie w sprawie z wniosku L. U., o ustanowienie służebności drogi koniecznej wobec zawartej ugody (dowód: k. 61-62 akt I Ns 356/97).

Z kolei Sąd Okręgowy w Suwałkach wyrokiem z dnia 19.12.2014 r. w sprawie o sygn. akt I Ca 364/14 zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Augustowie z dnia 16.09.2014 r. I C 513/14, w ten sposób, że uzgodnił treść księgi

wieczystej nr (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Augustowie IV Wydział Ksiąg Wieczystych dla nieruchomości zabudowanej stanowiącej grunty orne, położonej przy ul. (...) w A., oznaczonej nr geod. (...), z rzeczywistym stanem prawnym, poprzez wykreślenie z działu III rubryki 3.4, podrubryki 3.4.1 w/w księgi wieczystej wpisu o ustanowieniu ograniczonego prawa rzeczowego o treści „nieograniczona służebność drogi koniecznej na rzecz każdorazowego właściciela działki nr (...) objętej Kw (...) i polegającej na prawie przejazdu i przechodu przez działkę nr (...) pasem gruntu oznaczonym literami (...) o pow. 90 m² zgodnie z protokołem ugody z dnia 30.06.1998 r. sygn. akt I Ns 356/97” oraz orzekł od kosztach procesu (dowód: k. 101 akt I C 513/14).

Postanowieniem z dnia 14.03.2017 r. w sprawie o sygn. akt I Ca 41/17 Sąd Okręgowy w Suwałkach zmienił zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego w Augustowie z dnia 14.12.2016 r. w sprawie o sygn. akt I Ns 596/15, w ten sposób, że dokonał rozgraniczenia nieruchomości położonych w obrębie (...) Miasta A., Powiat (...), w postaci działki oznaczonej nr geod. (...), stanowiącej własność S. P., dla której Sąd Rejonowy w Augustowie prowadzi księgę wieczystą Nr (...), z działką nr geod. (...), stanowiącej własność C. K., dla której Sąd Rejonowy w Augustowie prowadzi księgę wieczystą Nr (...), w ten sposób, że linia graniczna przebiegać będzie tak jak to oznaczył w opinii oraz w opisie i mapie, stanowiących integralną część niniejszego orzeczenia (k. 81-84 akt), biegły geodeta J. K. kolorem czerwonym i punktami numerach 1 i (...) oraz 4 i 3 oraz orzekł o kosztach procesu (dowód: k. 168 akt I Ns 569/15).

Sąd rejonowy wskazał, iż myśl art. 203 § 1 kpc, pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku.

Zgodnie z art. 203 § 4 kpc, Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

Sąd wskazał, iż na gruncie przedmiotowej sprawy powód cofnął powództwo w zakresie punktów 1 i (...) pozwu ze zrzeczeniem się roszczenia w tym zakresie, przed rozpoczęciem rozprawy, bowiem wprowadzie strona powodowa wytoczyła przedmiotowe powództwo w dniu 08.05.2015 r., jednakże rozpoczęcie rozprawy miało miejsce dopiero w dniu 17.04.2018 r., gdyż postępowanie to było zawieszona prawomocnym postanowieniem z dnia 17.06.2015 r. do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia postępowania o rozgraniczeniu nieruchomości (k. 49 akt), zatem niewątpliwie powód mógł cofnąć pozew w zakresie punktu 1 i (...) pozwu, bez zezwolenia pozwanego.

Wobec powyższego, Sąd Rejonowy uznał, iż w sferze czynności dyspozytywnych powoda leży również cofnięcie pozwu we wskazanym zakresie. Z okoliczności przedmiotowej sprawy nie wynika bowiem, by czynność ta była sprzeczna z prawem, zasadami współżycia społecznego lub zmierzała by do obejścia prawa co uzasadniało umorzenie postępowania na podstawie art. 355 § 1 i (...) kpc w zw. z art. 203 § 1 kpc.

Odnośnie roszczenia o zapłatę wynagrodzenia Sąd Rejonowy wskazał, iż zgodnie z treścią art. 224 § (...) kc od chwili, w której samoistny posiadacz w dobrej wierze dowiedział się o wytoczeniu przeciwko niemu powództwa o wydanie rzeczy, jest on obowiązany do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy i jest odpowiedzialny za jej zużycie, pogorszenie lub utratę, chyba że pogorszenie lub utrata nastąpiła bez jego winy. Obowiązany jest zwrócić pobrane od powyższej chwili pożytki, których nie zużył, jak również uiszczyć wartość tych, które zużył.

Skoro wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z rzeczy przewidziane w art. 224 § (...) k.c. ma na celu przywrócenie właścicielowi równowagi ekonomicznej naruszonej bezprawną ingerencją w sferę jego własności, ma ono zapewnić kompensatę korzyści, które mógłby uzyskać - np. oddając rzecz w najem lub dzierżawę - gdyby nie pozbawiono go władztwa nad rzeczą (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 16 listopada 2017 r., I ACa 426/17).

Sąd rejonowy podkreślił że dokonując uzgodnienia treści księgi wieczystej sąd okręgowy uznał nieważność ugody służebności drogi koniecznej, zawartej w dniu 30.06.1998 r. w sprawie o sygn. akt I Ns 356/97, dlatego też bezspornie stronie powodowej należy się wynagrodzenia za korzystanie przez pozwanego z części nieruchomości gruntowej o nr ewidencyjnym (...), położonej w A. przy ul. (...), zgodnie z art. 224 § (...) kc w zw. z art. 352 § (...) kc, w zakresie odpowiadającym treści służebności drogi koniecznej określonej w wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia

19.12.2014 r. w sprawie o sygn. akt I Ca 364/14, za okres od dnia 19.08.2014 r. (dzień wniesienia powództwa o uzgodnienie treści księgi wieczystej KW (...)) do dnia wniesienia niniejszego powództwa (08.05.2015 r.). Odnosnie zarzutu przedawnienia sąd rejonowy wskazał, iż roszczenie to nie jest przedawnione, bowiem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z części nieruchomości dotyczyło okresu od kwietnia 2014 r. do maja 2015 r., a nie okresu w latach 1997-1998 r. Uznając zasadność roszczenia zasądził kwotę określoną jako iloczyn miesięcznego wynagrodzenia za korzystanie z zajętej części nieruchomości – 3 zł za 1 m^(...) (przy uwzględnieniu zajmowanej powierzchni nieruchomości 90 m^(...)) oraz iloczyn miesięcy za które należne jest przedmiotowe wynagrodzenie – 8 miesięcy (od września 2014 r. do kwietnia 2015 r.), co łącznie daje kwotę (...)160,00 zł, o kosztach procesu orzekając na podstawie art. 98 § 1 kpc.

Apelację od wyroku sądu rejonowego wywiodła strona pozwana w części zasądzającej kwotę 2160 zł wraz z kosztami procesu.

Zarzuty sprowadzały się do twierdzenia strony pozwanej o niedopuszczalności drogi sądowej, w związku z prawomocnym rozstrzygnięciem w ramach zawartej ugody w sprawie INs 356/97 o wysokości wynagrodzenia za jednorazową zapłatą w kwocie 1100 zł, która została zapłacona w dniu zawarcia ugody. Pozwany zarzucił również błąd w ustaleniach faktycznych będących podstawą rozstrzygnięcia oraz naruszenie prawa materialnego tj art. 36-38 krio w brzmieniu obowiązującym do 14 listopada 1998r.

Wskazując na powyższe zarzuty domagał się uchylecia wyroku w zaskarżonej części i odrzucenie pozwu oraz zasądzenie kosztów procesu na rzecz strony pozwanej.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelację uznać należało za uzasadnioną.

Na wstępie podnieść należy, iż Sąd II instancji nie jest związany wnioskami apelacji w zakresie rodzaju orzeczenia (uchylającego lub zmieniającego), jakie zdaniem skarżącego powinno być wydane po rozpoznaniu apelacji na co wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy (tak np. III CKN 577/97, I PKN 714/00,). Wynika to z przyznanej sądowi odwoławczemu swobody jurysdykcyjnej, polegającej na tym, że rozstrzygnięcie sprawy powinno nastąpić w sposób adekwatny do zaistniałej sytuacji procesowej. Tak więc sąd drugiej instancji nie był związany treścią wniosków apelacyjnych strony pozwanej.

Jak wielokrotnie podkreślał Sąd Najwyższy sąd drugiej instancji ma pełną swobodę jurysdykcyjną, ograniczoną jedynie granicami zaskarżenia. W konsekwencji może, a jeżeli je dostrzeże – powinien, naprawić wszystkie naruszenia prawa materialnego, niezależnie od tego, czy zostały wyknięte w apelacji, pod warunkiem że mieszczą się w granicach zaskarżenia. Zdaniem SN, na tym właśnie polega istota przyjętego w polskim procesie cywilnym modelu apelacji pełnej, uzasadniającej i legitymizującej w systemie dwuinstancyjnego rozpoznawania spraw cywilnych, uzbrojonego w skargę kasacyjną będącą środkiem nadzwyczajnym i służącym głównie interesowi publicznemu – w żywotnym interesie ustrojowym leży to, aby orzeczenia wydawane przez sąd drugiej instancji gwarantowały trafność i słuszność rozstrzygnięcia, czyli jego zgodność z prawem materialnym oraz poczuciem sprawiedliwości; temu służy m.in. szeroka swoboda jurysdykcyjna tego sądu. Rola zarzutów apelacyjnych sprowadza się tylko do uwypuklenia istotnych, zdaniem skarżącego, problemów prawnych, do przekonania sądu drugiej instancji co do ich oceny oraz "ułatwienia" kontroli instancyjnej. Sąd odwoławczy – bez względu na stanowisko stron oraz zakres zarzutów – powinien zastosować właściwe przepisy prawa materialnego, a więc także usunąć ewentualne błędy prawne sądu pierwszej instancji, niezależnie od tego, czy zostały one wyknięte w apelacji- tak np.wyr. SN w sprawie II PK 18/11.

Wskazać w tym miejscu należy, iż apelacja sporządzona przez nieprofesjonalnego pełnomocnika zawierała zarzuty tak dotyczące prawa materialnego jak i procesowego.

Zarzuty naruszenia prawa materialnego tj. art. 36-38 krio (w brzmieniu obowiązującym do 14 listopada 1998r) nie mogły być uznane za trafne. Obowiązujący w dacie dokonywania czynności prawnej stan prawny przewidywał

w art. 36 krio obowiązek uzyskania zgody współmałżonka na dokonanie czynności przekraczającej zwykły zarząd. Nie było też spornym w doktrynie i orzecznictwie sądowym, że obciążenie służebnością nieruchomości stanowiącej majątek wspólny należy do czynności przekraczających zwykły zarząd. Wobec powyższego w ocenie sądu okręgowego podniesione w tym zakresie zarzuty uznać należało za nietrafne.

Oprócz wskazanych zarzutów dotyczących naruszenia prawa materialnego strona pozwana podniosła w apelacji, że zapłaciła już jednorazową kwotę 1100 zł za ustanowienie służebności, a ugoda nie została skutecznie podważona, mimo wyroku sądu okręgowego w sprawie I Ca 364/14.

W tym też kontekście należało rozważyć czy treść żądania pozwu o zapłatę za korzystanie z nieruchomości powoda nie pozostaje w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego na co wskazuje art 5 kc.

Jak wskazał to Sąd Najwyższy artykuł 5 KC znajduje więc zastosowanie w sytuacji, gdy osobie uprawnionej przysługuje – formalnie rzecz ujmując – określone prawo podmiotowe, lecz w świetle oceny danego stanu faktycznego i przy uwzględnieniu treści konkretnej normy prawnej korzystanie przez nią z tego prawa pozostaje w sprzeczności z zasadami wskazanymi w art. 5 KC (por. wyr. SN z 16.1.2001 r., II CKN 349/00,).

Zgodnie z treścią art. 5 kc „nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony.”

Roszczeniem, przy którym powód pozostał (po cofnięciu i zrzeczeniu się pozostałych roszczeń) było żądanie zapłaty za korzystanie przez pozwanego z zajętej części nieruchomości w okresie od kwietnia 2014r do maja 2015r. wyliczone przez niego na kwotę 2160 zł. Kreując powyższe żądanie powód pomija jednak całkowicie, że 30 czerwca 1998r zapłacona została przez pozwanego kwota 1100 zł, która trafiła do majątku wspólnego jego i jego żony zapłacona jako wynagrodzenie za przedmiotową służebność. Kwota ta nie została pozwanemu zwrócona (okoliczność bezsporna) w związku z czym powinna być zarachowana na ewentualne wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z nieruchomości powoda, zwłaszcza w kontekście stanowiska, iż ugoda zawarta przez T. K. nie posiadającą stosownego umocowania nie mogła być skutecznie zawarta.

W ocenie sądu okręgowego ponowne żądanie wynagrodzenia traktować należy jako nadużycie prawa pozostające jednocześnie w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego i z tegoż powodu nie zasługujące na ochronę prawną. Otrzymanie bowiem świadczenia w kwocie 1100 zł w 1998r, które co oczywiste na obecną chwilę przedstawiającego znacznie wyższą wartość i nierozliczenie się z tego przez powoda z pozwanym stwarza sytuację, w której pozwany niejako dwukrotnie zobowiązany byłby do płacenia mimo ewentualnego istnienia tylko jednej po temu podstawy faktycznej i prawnej.

Drugą i niezależną podstawą oddalenia powództwa jest uznanie przez sąd okręgowy słuszności zarzutu apelacyjnego polegającego na błędnych ustaleniach faktycznych, a doprecyzowanego w końcowej części uzasadnienia apelacji, w zakresie nie wykazania przez powoda wysokości należnego wynagrodzenia, konkretnie nie przedłożenia na tą okoliczność żadnych dowodów (str.3 apelacji – in fine).

Zgodnie z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Wobec powyższej regulacji materialnoprawne zasady rozkładu ciężaru dowodu rozstrzygają, kogo obciążą skutki prawne nieprzeprowadzenia dowodu na określoną okoliczność. Zaznaczyć jednak należy, iż uznanie przez sąd, że przeprowadzone dowody nie są wystarczające do przyjęcia za udowodnione istotnych dla sprawy okoliczności, jest kwestią oceny dowodów, a nie zasad rozkładu ich ciężaru – na co wskazuje strona skarżąca.

Wskazane na wstępie uwagi statuujące sąd odwoławczy jako sąd merytoryczny uprawniony do dokonywania w ramach kontroli instancyjnej własnej oceny dowodów i własnych ustaleń stanowią w sprawie niniejszej podstawę ustaleń odmiennych niż przyjął to sąd rejonowy w zakresie wysokości wynagrodzenia przyjętej w pozwie, a zaakceptowanej przez sąd rejonowy.

W postępowaniu cywilnym zasadą w sprawach roszczeń o zapłatę jest wykazanie przez stronę powodową zasadności roszczenia tak co do zasady jak i wysokości. Powyższa konstatacja jest na tyle jednoznacznie akceptowana w doktrynie i orzecznictwie, iż nie zachodzi tu potrzeba powoływania licznych orzeczeń i publikacji w tym przedmiocie. Wyjątkiem jest uznanie powództwa czy też kwestionowanie jedynie podstawy odpowiedzialności, bez kierowania zarzutów w zakresie wysokości roszczenia – co w sprawie niniejszej nie miało miejsca.

W tej sytuacji to stronę powodową obciążał obowiązek wykazania zasadności roszczenia w obu w/w kwestiach.

Powód określając stawkę wynagrodzenia na kwotę 3 zł za m² zajętej nieruchomości w żaden sposób nie umotywował sposobu jej wyliczenia. Tak więc równie dobrze mógł wskazać kwotę 10, 20 czy 50 zł. Nie przedstawił nawet innych stawek porównywalnych (za zajęcie nieruchomości w tym regionie), oraz cofnął na rozprawie w dniu 8 maja 2018r złożony kilka minut wcześniej (na rozprawie) wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność wyliczenia należnego powodowi wynagrodzenia.

Podkreślić należy w tym miejscu, iż powód reprezentowany był przez profesjonalnego pełnomocnika, a zatem sąd był zwolniony z obowiązku pouczeń, czy też rozważań w zakresie dopuszczenia takiego dowodu z urzędu. Jednoznaczna deklaracja pełnomocnika, który najpierw taki wniosek złożył, a następnie cofnął nie pozostawiała wątpliwości co do uznania przez niego, że dowody zgromadzone w sprawie stanowią jego zdaniem wystarczającą podstawę do jej rozstrzygnięcia. Takie wnioskowanie zdaniem sądu okręgowego było jednak błędne. Wskazać bowiem należy, iż przez stronę powodową nie zostały złożone, ani zawnioskowane do przeprowadzenia jakiegokolwiek dowodu dające podstawę do dokonania ustaleń w zakresie wysokości dochodzonej kwoty – co jest równoznaczne z nieudowodnieniem zasadności roszczenia opiewającego na kwotę wskazaną w pozwie. Osobną kwestią jest brak dowodów (przy negacji roszczenia w całości przez pozwanego) na okoliczność wykazania korzystania przez pozwanego z nieruchomości powoda, zakresu i czasu tegoż korzystania. Tak więc nieudowodnienie roszczenia nie uzasadniało przyjęcia jego zasadności (co uczynił sąd rejonowy) w sytuacji, gdy przez cały tok procesu strona pozwana negowała roszczenia powoda – w całości.

Mając powyższe na uwadze i działając na podstawie art. 386 § 1 kpc orzeczono jak w sentencji.

SSO Cezary Olszewski SSO Antoni Czeszkiewicz SSO Aneta Ineza Sztukowska